

Трети ден

ДИСКУСИЯТА

Дискусионният форум на **XVIII Международен фестивал на червенокръстките и здравни филми** отново бе открит от проф. Божидар Манов, който представи и обедини двете теми за деня. Своите разсъждения на тема „А сега накъде?“, заглавие взимствано от филма на известния български режисьор Рангел Вълчанов, ни представи Татяна Дончева, юрист и политик, а проф. д-р Иво Христов разказа за „Прекрасният“ нов свят, който ни предстои“. Многозначността на темите, социалната им насоченост и интересното им поднасяне, предизвикаха оживена дискусия, в която се включиха много от присъстващите, сред които проф. Златимир Коларов, проф. Иван Ничев и Харалан Александров.

ЧЕСТИТ РОЖДЕН ДЕН!

Извън фестивалната програма, на брега на морето, днес всички пяхме **„Happy Birthday”** на Гинка Станчева и поздравихме от сърце една от най-колоритните и обичани актриси, първата българка, която още през 1957 г. стъпва на червения килим на кино фестивала в Кан.

ПРЕДСТАВЯМЕ ВИ...

Масимилиано Кокоза

Бихте ли се представили на гостите и зрителите на XVIII Международен фестивал на червенокръстките и здравни филми, 2019?

Казвам се Масимилиано Кокоза и съм от Италия. Повече от 25 години се занимавам със създаването и продуцирането на различни типове филми и репортажи, имам публикувани и няколко новели. Стремя се това, което правя да има сериозна повествователна структура и кинематографски подход. Някои от темите, по които съм работил са свързани, с трафика и насилието над деца, наркомафията, стерилизацията на жени в Бразилия и др.

Девизът на фестивала е „Чрез хуманизъм към мир и приятелство“. Смятате ли, че звучи актуално и днес? Как го тълкувате?

Да, мисля че е много актуален. Струва ми се, и че това е още един начин за дружествата на Червения кръст и Червения полумесец да изпълняват своята мисия. Моят филм „Невидимият меч“, с който участвам в конкурсната програма, е базиран на приобщаването и познанието, които считам, че са синоними на човешките права, мира и приятелството.

Бихте ли подкрепяли фестивалната идея и в бъдеще?

Разбира се. Изключително съм горд, че участвам в Международния фестивал на червенокръстки и здравни филми. Нядвам се форумът да продължи да се разраства и развива.

Какво мислите за програмата на Фестивала?

Много интересна програма, която възбуди любопитството ми.

Бихме се радвали да споделите, имате ли любим филм, любим режисьор?

Един от любимите ми филми е „Пътеводител на галактическия стопаджия“.

На базата на Вашия опит, мислите ли, че от нашия фестивал може да се очаква повече? Какво можем да подобрим?

Всички, които са свързани с фестивала, и организаторите, и хората, с които сме всеки ден, са просто фантастични. Карате ме да се чувствам у дома си.

Коя е първата асоциация, която изниква в съзнанието Ви, когато чуете Червен кръст?

Помощ и подкрепа за нуждаещите се.

Проф. Иван Ничев

Бихте ли се представили на гостите и зрителите на XVIII Международен фестивал на червенокръстките и здравни филми, 2019?

Завършил съм кинорежисура в киноакадемията в град Лодз – Полша. Стартирах в класа на Анджей Вайда. Дълги години работя като режисьор, сценарист

и продуцент. От години съм професор по кинорежисура в НАТФИЗ „Кръстьо Сарафов“. Член съм на Европейската Академия за Кино.

Смятате ли, че Международният фестивал на червенокръстките и здравни филми е интересна инициатива и бихте ли го подкрепили и в бъдеще?

Разбира се, че фестивалът е много важен! Ще се радвам да привлича все повече гости и публика.

Девизът на Фестивала е „Чрез хуманизъм към мир и приятелство“. Смятате ли, че звучи актуално и днес? Как го тълкувате?

Днешният свят има силна нужда от форуми, където да си дават среща хора от различни страни и от различни вероизповедания. Взаимно да се опознават, да се раждат приятелства, да се подкрепя стремежът за мирното бъдеще на нашата планета.

Какво мислите за програмата на Фестивала?

На първо поглеждане на заглавията виждам колко е интересна и многообразна програмата. Ще мога да коментирам, след като гледам филмите.

На базата на огромния Ви опит, мислите ли, че от нашия фестивал може да се очаква повече? Какво можем да подобрим?

На вашия фестивал ще бъда гост за първи път, така че ми е трудно да дам отговор сега. Бих могъл да препоръчам по-мощна реклама на фестивала, тъй като имам чувството, че много хора дори в България не са чували за него.

Бихме се радвали да споделите, имате ли любим филм, любим актьор и любим режисьор, от който сте черпили вдъхновение?

В началото на кариерата си всеки режисьор черпи вдъхновение от майсторите, творили преди него. За мене това бяха Фелини, Бергман, Бунюел, Куросава, Били Уайлдър. Докато дойде моментът, в който започнах да търся и да отвоювам своята филмова територия.

Коя е първата асоциация, която изниква в съзнанието Ви, когато чуете Червен кръст?
Помощ за хора в беда.

Седемте основни принципа на Червения кръст/Червения полумесец са: хуманност, безпристрастност, неутралност, независимост, доброволност, единство, универсалност. Кой е най-важният според Вас?

Хуманността над всичко.

Петър Цинцарски

Бихте ли се представили на гостите и зрителите на XVIII Международен фестивал на червенокръстките и здравни филми, 2019?

Петър Цинцарски, повече от 10 години съм дългосрочен консултант по програмите за превенция и контрол на СПИН и туберкулоза сред ключови уязвими общности, финансирани от Глобалния фонд. Главен получател на безвъзмездната помощ от Фонда и координатор на програмите е

Министерството на здравеопазването на Република България.

Темата на дискусиите е „Агресия-Хуманност-Кино“. Смятате ли, че звучи актуално и днес? Как я тълкувате?

Свидетели сме на постоянно противопоставяне на хора, групи и общности в света. Агресията (физическа и вербална) стана някак неразделна част от случващото се около нас. Девизът звучи актуално в миналото и сега, а правя прогноза – и за в бъдеще, защото форми на агресия е имало, има и ще има, но в същото време ще имаме нужда от все повече прояви на хуманност. Агресията изисква противопоставяне с прояви на хуманност, защото всяко действие трябва да има равно по големина противодействие. Така ще имаме равновесие в отношенията. Киното е завладяващо изкуство, което професионално направено има своето голямо значение за представянето на това противопоставяне и за търсене на обществена подкрепа на проявите на човеколюбие и милосърдие.

Бихте ли подкрепяли фестивалната идея и в бъдеще?

Фестивалната идея е повече от добра, защото дава добра възможност за представяне на червенокръстките идеи и здравето във филмов вариант пред професионално жури, публиката и медиите. Участието на толкова известни личности и професионалисти е впечатляващо. Личните контакти с колеги, приятели и съмишленици на червенокръстката идея също е необходима и приятна част. Бих я подкрепял и в бъдеще, разбира се!

Какво мислите за програмата на Фестивала?

Програмата на Фестивала и през тази година е изключително разнообразна. Ще бъдат показани повече от 200 заглавия от над 50 държави. Сериозни са заглавията в състезателната програма. Интересен формат е Дискусионният форум със своите теми и тези на участниците. Партньорството на Община Варна и на МУ-Варна също е радващо. Не мога да скрия симпатията си и към идеята кръводарители да получават покана за интересен филм.

Бихме се радвали да споделите, имате ли любим филм, любим режисьор?

Направи ми впечатление силното начало с филма „Папа Франциск: Човек на думата си“ на режисьора Вим Вендерс. Проявявам интерес и към филма „Дядо Добри, тихият ангел“. Разбира се, филмът „Туберкулозата - митове и реалност“, който е включен в състезателната програма, е особено любим за мен. Работихме заедно с екипа на БНТ (от млад сценарист и режисьор) във филмовото представяне на това сложно заболяване, което засяга всички органи и системи на човешкия организъм. Туберкулозата е лечима и предотвратима, но все още е една от основните причини за заболяемост и смъртност по света. Надяваме се по подходящ начин, под формата на изкуство и чрез медиите, да запознаем обществото с митовете и реалностите за това известно от древността заболяване.

На базата на Вашия опит, мислите ли, че от нашия фестивал може да се очаква повече? Какво можем да подобрим?

БЧК и партньори организират този Фестивал от години и имат традиции и опит. Реализацията и участниците на всяко издание на Фестивала могат да подскажат какво и как може да бъде променено в следващите. Давам си сметка колко много усилия се полагат, за да имате толкова и успешни издания, за което добра дума заслужават инициаторите и организаторите на тази прекрасна идея!

Коя е първата асоциация, която изниква в съзнанието Ви, когато чуете Червен кръст?

Свързвам Червения кръст от детството си с човеколюбие и добронамереност!

Лейде Жакоб

Бихте ли се представили на гостите и зрителите на XVIII Международен фестивал на червенокръстките и здравни филми, 2019?

Казвам се Лейде Жакоб, бразилка, режисьор и продуцент, на 47 години съм. В момента съм независим писател и аудиовизуален творец. Имам огромен интерес към проекти, свързани със защита на човешките права.

Мислите ли, че Международният фестивал на червенокръстките и здравни филми е интересна инициатива? Бихте ли я подкрепяли и в бъдеще?

За мен Международният фестивал на червенокръстките и здравни филми е един прекрасен начин да се обърнем към хуманността, да говорим за нея. Емблемата „Червен кръст“ акредитира Фестивала, тя гарантира не само сериозността на процеса по оценяване на филмите, но по-важното, хуманитарния аспект както на селектираните филми, така и на лекциите и дискусиите. Хуманността е залегнала в ДНК-то на Фестивала, тя отправя „поглед“ към емпатията, „грижата за човешкото същество“, всеки от нас я има. След първото ми идване на Фестивала през 2017 г. искам винаги да се връщам и да бъда част от него. Със сигурност бих го подкрепяла и в бъдеще, би било чудесно!

Темата на дискусиите е „Агресия-Хуманност-Кино“. Как я тълкувате?

Насилието се проявява под много форми и на много различни места по света. Физическата или психологическата агресия е неуважение към правата на човека. Киното може да представи и да разкрие не само киноконфликта, но и съпротивата и борбата за по-хуманен и справедлив свят. Според мен Фестивалът следва този паралел. На фона на хаоса, той ни показва въздействащи истории за надежда, за любов. Киното не просто „разказва история“, то само по себе си е история. Този Фестивал „пише“ история.

Какво мислите за програмата на Фестивала?

Първо, още с откриването си Фестивалът ни подарява „Папа Франциск: човек на думата си“ на Вим Вендерс. Сигурна съм, че ще останем без дъх до заминаването си! Също така съм много щастлива да науча, че в програмата участва Елиза Капаи с филма си „Твой ред е“. В Бразилия преминаваме през труден период, който оказва негативно влияние върху културата, образованието и човешките права. Само независимото кино, киното на съпротивата, запази себе си, не се отказа! Това е изкуството, то се противопоставя и по този начин се съхранява. Искам да видя всичко, което програмата на Фестивала включва, филмите, лекциите, да участвам в дискусиите. Много съм щастлива, че имам тази невероятна възможност.

Лейде, ти сте тук за втори път. Как се чувстваш сега и как се чувстваше преди 2 години, когато твоят филм „Моята поезия“ беше отличен?

Много съм щастлива, че съм тук за втори път, за да представя филма си „4 билета никога вече“, чийто сюжет представя проявената дискриминация към моята майка, която е поетеса, по време на концерт, който тя посети на носилка. Ръководството на концертната зала твърди, че тя заема място колкото маса и поради това искаха да заплати 4 билета. Сюжетът на филма проследява времето от 2008 г., когато майка ми за първи път излезе от дома си с помощта на количка и специализирана линейка за спешна помощ, за да присъства на премиерата на втората си книга „Стиховете са това, което ме кара да живея“ и 11 години по-късно - за премиерата на третата си книга „Не очаквайте просто поезия от мен“. И двете събития бяха отразени в бразилския вестник Фолха де Сао Пауло. Филмът ми е смесица от различни кадри за период от 10 години, които представят ежедневието на майка ми и общуването ни.

За нещастие тя почина миналата година на 22 ноември. Нейният живот бе низ от много битки, но и много победи. През 2014г. тя започна да проявява симптомите на АЛС – амиотрофична латериална склероза, и за по-малко от година не можеше да движи нито една част от тялото си, с изключение на очните ябълки. И само чрез това движение тя успяваше да общува и да пише стихове. Майка ми беше с цялото си съзнание. За времето, което имаше, тя написа над 300 стиха. Много от тях бяха писани за музика. Издаде 3 книги. Първият ми филм „Моята поезия“, представен тук през 2017г., бе награден за „Най-добър режисьор на документален филм“. Много съм Ви благодарна за тази награда и винаги ще съм! Филмът представяше начина, по който тя пишеше своята поезия. Тази година съм тук с лентата „4 билета никога вече“, която за първи път бе представена пред публика на Международния фестивал за късометражно кино в Сао Пауло миналата година, на който и тя присъстваше.

От гледна точка на реалността в Бразилия днес, си давам сметка, че майка ми е била в привилегирана позиция заради финансовото си положение. Но най-вече заради това, че винаги е можела да разчита на любовта, подкрепата и грижата на семейството си. Тя знаеше всичко това, но никога не приемаше тези привилегии за даденост. Тя никога не прие да бъде второстепенен герой, тя винаги беше главният герой в своята история. Винаги се е борила за уважение, достойнство, приобщаване, достъпност, равенство и защита на човешките права за жените, за индийците, LGBTIs и малцинствата. За съжаление както в Бразилия, така и по света, ние всички преминаваме през една ретроспекция, в която консерватизмът властва над свободата. Затова днес повече от всякога ние трябва да обединим сили, да се борим за един по-хуманен и справедлив свят.

Да съм отново тук, на този фестивал и да мога да представя филма си „4 билета никога вече“, друга история от живота на майка ми, е страхотно! Това доказва, че тя правеше много повече от поезия. Вярвам, че ако беше жива щеше, да е много щастлива.

Бихме се радвали да споделите, имате ли любим филм, любим режисьор, любими актьори?

Интерес за мен предизвикват филми, в които се усеща авторското послание, а творческият процес го е затвърдил, филми, при които се експериментира с езика, съдържанието и формата, филми, които не ни разкриват сюжета веднага, а те водят, за да го откриеш сам, докато гледаш, такива, които ти дават възможността да пречупиш всичко през собствената си призма. Обичам да откривам!

За мен беше много емоционално, когато гледах „До последен дъх“ (1960) на Жан Люк Годар, заради дръзкото настроение, което носи. Nouvelle Vogue допринесе много за израстването на режисьора като автор. Харесвам Анес Варда, която прави политически ангажирано кино. Тя не спира да твори. През 2017 г., на 87 години, тя създаде „Лица, места“ – невероятен, експериментален. Очарована съм от начина, по който представя границата между реалността и фикцията, от въпросите, които задава чрез филмите си.

Харесвам и семплия творчески маниер на Аббас Киаростами. Филм, от който мога да кажа, че съм се учила е „Лекции“ (2005) на Консуело Линс. След като го изгледах, имах

чувството че съм взела истински урок по документално кино. В Бразилия документалното кино има много добри режисьори като Хорхе Фуртадо, Едуардо Котуньо, Андреа Точи, Габриел Маскаро и още много! В киното има прекрасни творци, трудно е да имаш само един любим.

Коя е първата асоциация, която изниква в съзнанието Ви, когато чуете Червен кръст?

Хуманност, съчувствие, любов.

Седемте основни принципа на Червения кръст/Червения полумесец са: хуманност, безпристрастност, неутралност, независимост, доброволност, единство, универсалност. Кой е най-важният според Вас?

Хуманността, защото човешкото съществуване и правата ни са в основата на всичко.

ИЗБРАНО ОТ ДЕНЯ

НЕВИДИМИЯТ МЕЧ / *LA SPADA INVISIBILE*

Италия, 2016, 61 мин., документален
Режисьор и сценарист: **Масимилиано Кокоза**
Оператор: **Марио Камело**
Музика: **Марко Скиавони, Алесандро Русо, Паоло Ферарио**
Продукция: **Imago Orbis s.a.s., Масимилиано Кокоза**
Продукция: **Imago Orbis s.a.s., Масимилиано Кокоза**

Изследване на Лисабонския университет показва, че сънищата на незрящите са идентични с нашите.

Те също като нас сънуват в цвят и движение, човешки фигури и природни пейзажи.

Според резултатите от изследването, сънищата на слепите са изпълнени със същото визуално съдържание като сънищата на онези, които виждат, дори когато слепотата им е вродена.

Това поставя изумителния въпрос: ако хората с вродена слепота сънуват човешки фигури, пейзажи, облаци, цветове, без никога в живота си да са ги виждали, откъде идват тези образи?...

Филм, изследващ опита, емоциите и възприемането на образите в сънищата на незрящите.

МОЖЕШ ЛИ ДА УБИВАШ

България, 2019, 98 мин., игрален

Режисьор: **Иван Ничев**

Сценарий: **Юрий Дачев, Татяна Гранитова, Иван Ничев**

Оператор: **Цветан Недков**

Музика: **Стефан Димитров, Пламен Велинов**

В ролите: **Ясен Попов, Ивайло Драгиев, Николай Върбанов, Живко Джуранов, Иво Йончев, Александър Кънев, Атанас Найденов, Емилия Радева, Добри Манев**
Продукция: **Синемаскоп**

Седем млади българи, жители на Видин, решават да станат платени рейнджери, за да се спасят от беднотията в малкия дунавски град. Подготовката им с тренировки, учения и военни „маневри“ събужда много смях, но и размисъл за верските войни и съдбата на Европа и света.

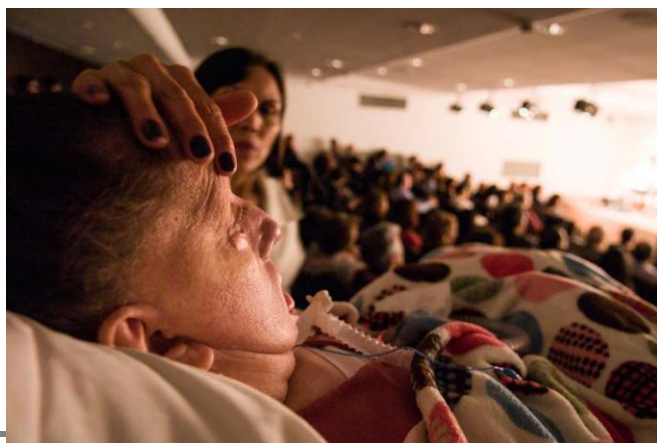
4 БИЛЕТА НИКОГА ВЕЧЕ / *PAY 4 NEVER MORE*

Бразилия, 2018, 15', документален

Режисьор: **Лейде Жакоб**

Сценарий: **Лейде Жакоб, Марсело Жакоб, Сезар Сандовал**

Продукция: **Лейде Жакоб**

Поетесата Лейде Мореира е таксувана с четири билета, за да може да посети концерт на болнична носилка. Лейде не би могла да бъде където и да е без носилка, тъй като има амиотрофична латерална склероза и може да движи единствено очите си. Филмът, направен от нейната дъщеря Лейде Жакоб, разкрива борбата за правото в подобни случаи да се плаща само един входен билет и за промяна на законодателството в тази насока.

ЖИВОТЪТ ЗАПОЧВА НА 90 / *LIFE BEGINS AT 90*

Кипър, 2018, 43', документален

Продукция: **In Focus Films**
Режисьор и сценарист: **Беджай Браун**

Той вярва, че възрастта е само цифра. Рей Ули, ветеран от Втората световна война, е най-възрастният действащ леководолаз в света, регистрирал рекорд в Книгата на Гинес навръх 94-ия си рожден ден през 2017 г. Във филма, на 95, той разказва за страстта си към гмуркането и за вдъхновението като стил на живот. А на 1 септември 2018 г., вече след като филмът е завършен, подобрява собствения си рекорд.

АКЦЕНТИ ЗА 16 ЮНИ

СЧЕРВИЛО ПОД БУРКАТА / *LIPSTICK WAALE SAPNE*

Индия, 2016, 117 мин., игрален

Режисьор: **Аланкрита Шривастава**
Сценарий: **Аланкрита Шривастава**
Оператор: **Акшай Синг**
Музика: **Зебуниса Бангаш, Мангеш Дакде**
В ролите: **Ратна Патак Шах, Конкона Сен Шарма, Ахана Кумра, Пла_ита Бортакур**
Продукция: **Prakash Jha Productions**

Първокурсничката Риана е принудена да носи бурка, но веднага, щом влезе в колежа, я смъква, за да остане по скъсани дънки, и си мечтае за лоши момчета и Майли Сайръс. Лийла има собствен козметичен салон и е на прага на уреден брак, но има таен любовник, с когото иска да обиколи света. Ширин е майка на 3 момчета и носеща бурка домакия, но тайно поработва като продавачка от врата на врата, при това твърде успешно. Другата ѝ тайна са контрацептивите, защото по традиция правата върху тялото ѝ и върху нея самата са на мъжа ѝ, а според него единствената работа на жената е да ражда. 55-годишната вдовица леля Уша тайно чете еротично криминале и преоткрива сексуалността си в телефонни разговори с инструктора си по плуване, представяйки се за младо момиче...

Те са четири индийки от кооперация „Хавай“ в Бопал и искат най-много свободата да бъдат себе си.

Ода за радостта (от спасяването) *Ode to (Lifesaving) Joy*

Гърция, 9'29", документален
Режисьор: Д-р Статис Аврамидис

Продукция на: **Гръцки Червен кръст, Гръцката федерация за подводна дейност и спортен риболов, Национално училище за обществено здраве и Гръцки център за контрол на болестите и превенция.**

Филм в чест на Лукас Бистракис, „бащата“ на гръцкото водно спасяване.

ПРЕДСТОЯЩО ЗА 16 ЮНИ

ФЕСТИВАЛЕН И КОНГРЕСЕН ЦЕНТЪР - ЗАЛА „ЕВРОПА“

9:30-12:30 Дискусионен форум „Агресия, хуманност, кино“

Анна Заркова: „Злоупотребата с право. Арестанти и затворници съдят държавата.“

Емил Спахийски: „Откривателите – цената на мечтите“

14:30 Конкурсна програма: „Икар от Кочериново“ - док. филм на България, реж. Емил Спахийски

Специален гост: Емил Спахийски

16:00 Конкурсна програма: „Граница на дъжда“ - игрален филм на Босна и Херцеговина, Черна гора, Сърбия, Великобритания, Швеция, реж. Никола Мийович и Властимир Судар

18:00 Конкурсна програма: „3100: бягане и себенадминаване“ - док. филм на САЩ, реж. Санджай Рауал

Специални гости: Санджай Рауал – режисьор на филма;

Цветан Цеков – единственият българин, пробягал маратона „3100 мили“

20:15 Конкурсна програма: „С червило под бурката“ - игрален филм на Индия, реж. Аланкрита Шривастава

ФЕСТИВАЛЕН И КОНГРЕСЕН ЦЕНТЪР - ЗАЛА 5

16:00 Конкурсна програма червенокръстки филми: „Равенство“, Румъния; „Грижа за очите“, Швейцария; „Национално учение на ДЕРБАК И МАЕ „МОНТАНА 2018“, България; „Заедно в стихията“, България; „Червеният полумесец на Ирак днес“, Ирак

18:00 Конкурсна програма късометражни документални филми: „Деца на улицата“, Индонезия; „Червено и бяло“, Иран; „Мечти в Калангала“, Швеция; „Ловци на жаби“, Турция

20:00 Конкурсна програма здравни филми: „Лицата на Лафора“ - Босна и Херцеговина, реж. Денис Боич

Специален гост: Денис Боич

ПЛЕНАРНА ЗАЛА - ОБЩИНА ВАРНА

15:00 Конкурсна програма: „Твой ред е“ - док. филм на Бразилия, реж. Елиза Капаи

Специален гост: Елиза Капаи

17:00 Конкурсна програма игрални късометражни филми: „Топрак“, Франция, Турция; „Салам“, САЩ, Великобритания; „Светотатство“, Швейцария, Франция; „Нравствена полиция“, Турция; „Тунелът“, Германия, Швейцария; „Клетниците“, Франция; „Тими“, България, Германия, Белгия; „Терор“, Израел

19:00 Конкурсна програма: „Един важен ден”- игрален филм на Иран, реж. Хамаюн Асадиян

КОНЦЕРТНО СТУДИО НА РАДИО ВАРНА

16:30 Спасителите

Прожекция на филмите „Ода за радостта (от спасяването)” - Гърция, реж. д-р Статис Аврамидис – посветен на Лукас Бистаракис, „бащата” на професионалното водно спасяване в Гърция, и „Учителят” - България, реж. Геновева Донкова – в памет на Лавренти Силов, икона на българското водно спасяване
Среща с Лукас Бистаракис и Статис Аврамидис.